

отида подиръ стадото си. Исахъ да го извадя съ игла, но не знамъ какъ я изпуснахъ въ пѣсѣка и сега не мога да я намѣря. Потърси ми иглата, Назиме.

— Азъ за камила, за моята грамадна Наръ, съ тежки сандъци скъпи стоки, те питамъ, човѣче! — закрещѣ Назимъ надъ ухото на пастиря. — Не си ли видѣлъ ти моята камила?

— Вълци овцетѣ ми ще изедатъ, ще ги удушатъ, — оплакваше се пастирътъ, — ако не бѣда съ тѣхъ. Назиме, потърси моята игличка.

— Говедо! глухий дръвнико! — разрѣва се Назимъ и въ отчаянието си хвана пастиря за плещитѣ. — Наръ! Моята Наръ, питамъ, не си ли видѣлъ? Моята камила, за която петдесетъ дукати съмъ броилъ.

— Ей, тука нѣ тя падна, игличката ми, — сочеше пастирътъ на пѣсѣка съ една рѣжа, а съ другата държеше ранената нога, безъ да чувствува, какъ Назимъ го тресѣше съ рѣцѣ.

Назимъ видѣ, че и отъ пастиря нищо нѣма да узнае, и като помисли, че не е съ всичкия си умъ, остави го и отърча по-надалечъ.

Дълго ли врѣме или кратко той тича — незная. Високо надъ главата му стоеше слънцето и немилосърдно го обливаше съ своитѣ лъчи. Несчастниятъ Назимъ чувствуваше, какъ го напушаха послѣднитѣ му сили, какъ се подгъваха краката му. Устнитѣ му засъхнаха и се напукаха, а горещиятъ въздухъ горѣше тежитѣ му гръди.

Изведнѣжъ той пакъ видѣ старата жена.

— О, майко моя, бабичко! Съжали се ти надъ мене, чуй ме, мила бабо, кажи, не си ли видѣла ти моята камила?... моята мила Наръ, като планина голѣма, съ петдесетъ звънчета, съ пѣстри плюскюлчета отъ разноцвѣтни конци и свѣтли мъниста и съ два тежки сандѣка скъпоцѣнна свила и кадифе? Моята мила Наръ, за която петдесетъ дукати съмъ броилъ?

— Потърси моята игла, защото ми е потребна да си съшия ризата, за да покрия голотата си, — рече му бабата.

Ужасъ обхвана Назима отъ тоя гласъ, и той затрепера съ цѣлото си тѣло. Той издигна високо юмруцитѣ си и въ пълно отчаяние, като ги отпусна на своята гореща, мокра глава, падна на гръдитѣ си връзъ сухия жлътъ пѣсѣкъ.

И вижда керванджията Назимъ сънъ: Стои прѣдъ него любимата му Наръ съ тежитѣ сандѣци скъпоцѣнна стока, близко-близко, и гледа на своя господаръ съ своитѣ умни черни очи. Назимъ спружва рѣцѣ, иска да обгърне нейната голѣма мека глава, но изведнѣжъ израства изъ земята малка прорждаваща игличка и затуля съ себе си грамадната камила. Назимъ улавя игличката, иска да я изкубне изъ земята, но игличката не се подава. Много народъ снове наоколо му, но никой не иска да му помогне да изтрѣгне иглата. Той се моли, плаче, настоява, ала всички го отминуватъ. Но ето пристѣпя къмъ него нѣкаква стара жена. Назимъ я познава. Това е неговата майка, неговата горещо любима майка, чиито останки той още отдавна — твърдѣ отдавна, е прѣдалъ на земята въ свещената Мекка.

— О, майко моя! — мѡли се къмъ нея Назимъ. — Разгнѣвилъ се е Създателътъ надъ твоя синъ и хората на земята се отстраниха отъ мене: никой, никой не иска да ми помогне да си намѣря моята любима камила съ скъпоцѣннитѣ стоки.

Старата жена сухо и строго погледна на своя синъ и продума:

— Какъ искашъ ти отъ хората, щото тѣ, при своитѣ дневни грижи, да търсятъ твоята камила, когато ти, при спокойствие на душата си, слѣдъ дълга нощна почивка, не искаше да подадешъ на слѣпата баба малката ѣ игличка? Голѣмъ е твоятъ грѣхъ, о сине мой, и праведенъ е сѣдѣтъ на Всемогущия.

Назимъ се хвърли на земята, прѣгърна майка си и горко-горко заплака.

— Майко моя, майко моя! — хълцаше той, удряйки главата си ѡ земята. — Седѣмъ дни ще си посипвамъ главата съ гореща пепель. Седѣмъ дни и седѣмъ нощи ще се моля безспирно и ще моля Бога, да ми прости Той моя голѣмъ грѣхъ.

— Нѣма да ти се прости грѣхътъ, — отвърна жената.

— Майко моя, азъ ще трѣгна босъ, съ гола глава и голи гръди въ свещения градъ, и четиредесетъ дни и четиредесетъ нощи ще се моля непрѣкъснато въ постъ и въздържание, само великиятъ Богъ да прости голѣмия мой грѣхъ.